

**FIONA
BARTON**

Η ΧΗΡΑ

Στοργικός σύζυγος
ή αδίστακτος δολοφόνος;
Μόνο εκείνη ξέρει...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αγαπητέ αναγνώστη,

Έχω περάσει πολύ χρόνο παρατηρώντας ανθρώπους. Όχι μόνο για να περάσει η ώρα σε καφέ και σιδηροδρομικούς σταθμούς, αλλά και επειδή αυτή είναι η δουλειά μου. Ως δημοσιογράφος, ήμουν ένας επαγγελματίας παρατηρητής –ένας «εκπαιδευμένος παρατηρητής», όπως μας αρέσει να λέμε αστειευόμενοι– που καταλαβαίνει τη γλώσσα του σώματος και τις ιδιομορφίες του λόγου που κάνουν τον καθένα μας να ξεχωρίζει ως άτομο και να παρουσιάζει ενδιαφέρον για τους άλλους.

Όλα αυτά τα χρόνια, πήρα συνεντεύξεις από θύματα, από ενόχους, από διάσημους, αλλά και από συνηθισμένους ανθρώπους, τους οποίους είχε επηρεάσει ένα τραγικό ή ένα ευτυχές γεγονός. Όμως, παραδόξως, αυτοί που θυμάμαι μέχρι σήμερα δεν είναι πάντα οι άνθρωποι που βρέθηκαν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Συχνά οι περιφερειακοί χαρακτήρες, οι κομπάρσοι του δράματος, είναι αυτοί που συνεχίζουν να με στοιχειώνουν.

Σε μεγάλες δίκες –για διαβόητα και τρομερά εγκλήματα, που γίνονται πρωτοσέλιδα– τύχαινε να παρατηρώ τη σύζυγο του άντρα που βρισκόταν στο εδώλιο του κατηγορουμένου και να αναρωτιέμαι τι άραγε ήξερε στ’ αλήθεια ή τι επέτρεπε στον εαυτό της να ξέρει.

Θα την έχετε δει κι εσείς, στις ειδήσεις. Ίσως χρειαστεί να κοιτάξετε προσεκτικά, αλλά είναι εκεί, στέκεται σιωπηλά πίσω από τον άντρα της στα σκαλιά του δικαστηρίου. Καθώς αυτός διαμαρτύρεται ότι είναι αθώος, εκείνη κουνάει το κεφάλι και του σφίγγει το μπράτσο, γιατί του έχει εμπιστοσύνη.

Όμως τι συμβαίνει όταν οι κάμερες απομακρύνονται και ο κόσμος σταματάει να τους παρακολουθεί;

Έχω την επίμονη εικόνα δύο ανθρώπων που τρώνε το φαγητό τους, όπως οποιοδήποτε άλλο ζευγάρι στη γειτονιά τους, αλλά δεν μπορούν να μιλήσουν. Το μόνο που ακούγεται είναι τα μαχαιροπίρουννα που τρίζουν πάνω στην πορσελάνη καθώς το ζευγάρι παλεύει με τις αμφιβολίες που γλιστράνε μέσα στη μονοκατοικία τους από τη χαραμάδα της πόρτας.

Επειδή, χωρίς μάρτυρες ή περισπασμούς, οι μάσκες αναγκαστικά πέφτουν.

Ήθελα –ένιωθα την ανάγκη– να μάθω πώς αυτή η γυναίκα αντιμετωπίζει τη σκέψη ότι ο σύζυγός της –ο άντρας που διάλεξε– πιθανόν να είναι ένα τέρας.

Και τότε εμφανίστηκε η Τζιν Τέιλορ. Είναι η ήσυχη γυναίκα που έχω δει τόσες φορές στα σκαλιά του δικαστηρίου, η σύζυγος που παρακολουθεί ανέκφραστη καθώς ο άντρας της καταθέτει.

Σ' αυτό το πρώτο μου μυθιστόρημα, η Τζιν περιγράφει τις δημόσιες και ιδιωτικές πτυχές ενός λατρεμένου συζύγου και ενός ευτυχισμένου γάμου που ανατράπηκε όταν ένα παιδί εξαφανίστηκε και η αστυνομία και οι δημοσιογράφοι εμφανίστηκαν στο κατώφλι της.

Ελπίζω να απολαύσετε αυτό το βιβλίο. Η συγγραφή του υπήρξε υπέροχη εμπειρία για μένα και ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά την Τζιν Τέιλορ –και τις γυναίκες που μου την ενέπνευσαν.

Fiona Barton

Κεφάλαιο 1

Τετάρτη 9 Ιουνίου 2010

Η χήρα

ΑΚΟΥΩ ΠΑΤΗΜΑΣΙΕΣ ΠΑΝΩ στα χαλίκια καθώς διασχίζει το μονοπάτι. Βαρύ βήμα, ψηλά τακούνια. Έχει φτάσει σχεδόν στην πόρτα, κοντοστέκεται και διώχνει τα μαλλιά από το πρόσωπό της. Ωραία ρούχα. Σακάκι με μεγάλα κουμπιά, προσεγμένο φόρεμα και γυαλιά στερεωμένα ψηλά στο κεφάλι της. Δεν είναι Μάρτυρας του Ιεχωβά, ούτε μέλος του Εργατικού Κόμματος. Θα πρέπει να είναι δημοσιογράφος, αλλά όχι από τους συνηθισμένους· έχει έρθει άλλος ένας σήμερα –ετούτη εδώ είναι η τέταρτη αυτή την εβδομάδα, και είναι μόλις Τετάρτη. Πάω στοίχημα ότι θα πει «Συγγνώμη που σας ενοχλώ σε μια τόσο δύσκολη στιγμή». Όλοι αυτό λένε και παίρνουν εκείνο το ηλίθιο ύφος. Λες και τους νοιάζει.

Θα περιμένω να δω αν θα χτυπήσει το κουδούνι δυο φορές. Ο άντρας σήμερα το πρωί δεν το έκανε. Προφανώς μερικοί βαριούνται θανάσιμα. Κάνουν μεταβολή μόλις τραβάνε το δάχτυλό τους από το κουδούνι, διασχίζουν το μονοπάτι προς την έξοδο όσο πιο γρήγορα μπορούν, μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους και φεύγουν. Μπορούν να πουν στο αφεντικό τους ότι χτύπησαν την πόρτα, αλλά εκείνη δεν ήταν εκεί. Αξιοθρήνητο.

Χτυπάει το κουδούνι δυο φορές. Έπειτα χτυπάει δυνατά και γρήγορα την πόρτα με το χέρι. Σαν αστυνομικός. Με βλέπει να κοιτάζω από το κενό της κουρτίνας και μου χαρίζει ένα πλατύ χαμόγελο. Ένα χολιγουντιανό χαμόγελο, όπως έλεγε η μαμά μου. Έπειτα χτυπάει ξανά.

Όταν ανοίγω την πόρτα, μου δίνει το μπουκάλι με το γάλα που ήταν στο κατώφλι και λέει: «Είναι κρίμα να το αφήσετε έξω. Θα χαλάσει. Να περάσω μέσα; Έχετε βάλει νερό για τσάι;»

Δεν μπορώ να αναπνεύσω, πόσο μάλλον να μιλήσω. Χαμογελάει πάλι με το κεφάλι γερμένο στο πλάι. «Με λένε Κέιτ», λέει. «Κέιτ Γουότερς, δημοσιογράφος από την *Daily Post*.»

«Είμαι η...» αρχίζω, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι δεν με ρώτησε.

«Ξέρω ποια είστε, κυρία Τέιλορ», λέει. Εκείνο που παραλείπει να πει είναι: *Είστε το άρθρο μου*. «Ας μη στεκόμαστε εδώ έξω», προσθέτει. Και, καθώς μιλάει, προτού καλά καλά το καταλάβω, έχει μπει μέσα στο σπίτι.

Έχω μείνει τόσο αποσβολωμένη από την τροπή των γεγονότων, που δεν μπορώ να μιλήσω, και ερμηνεύει τη σιωπή μου ως άδεια να μπει στην κουζίνα με το μπουκάλι με το γάλα και να μου φτιάξει ένα τσάι. Την ακολουθώ –η κουζίνα δεν είναι μεγάλη και είμαστε κάπως στριμωγμένες– καθώς περιφέρεται στον χώρο, γεμίζοντας τον βραστήρα και ανοίγοντας όλα μου τα ντουλάπια για να βρει φλιτζάνια και ζάχαρη. Εγώ απλώς στέκομαι και της το επιτρέπω.

Φλυαρεί για τα έπιπλα. «Τι όμορφη κουζίνα, τόσο καινούρια –μακάρι να ήταν και η δική μου έτσι. Τα εγκαταστήσατε μόνοι σας;»

Νιώθω σαν να μιλάω σε μια φίλη. Δεν είναι όπως το είχα φανταστεί, το να μιλάω σε δημοσιογράφο. Νόμιζα ότι θα ήταν σαν να σε ανακρίνει η αστυνομία. Νόμιζα ότι θα ήταν μια δοκιμασία. Αυτό έλεγε ο άντρας μου, ο Γκλεν. Αλλά δεν είναι.

«Ναι», λέω. «Διαλέξαμε ντουλάπια με άσπρες πόρτες και κόκκινα πόμολα επειδή αυτός ο συνδυασμός έδινε μια αίσθηση καθαριότητας.» Στέκομαι στο σπíti μου και συζητάω για τα έπιπλα της κουζίνας με μια δημοσιογράφo. Ο Γκλεν θα πάθαινε αποπληξία.

«Από δω, έτσι;» λέει, κι εγώ ανοίγω την πόρτα που οδηγεί στο σαλόνι.

Δεν είμαι σίγουρη αν τη θέλω εδώ ή όχι –δεν είμαι σίγουρη πώς νιώθω. Δεν μου φαίνεται σωστό να διαμαρτυρηθώ τώρα· απλώς κάθεται και φλυαρεί μ' ένα φλιτζάνι τσάι στο χέρι. Είναι παράξενο. Απολαμβάνω την προσοχή. Νιώθω κάπως μόνη σ' αυτό το σπíti τώρα που έφυγε ο Γκλεν.

Κι εκείνη δείχνει να έχει πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Είναι πολύ ωραίο να έχω και πάλι κάποιον που φροντίζει για μένα. Είχα αρχίσει να πανικοβάλλομαι με τη σκέψη ότι θα έπρεπε να τα αντιμετωπίσω όλα μόνη μου, αλλά η Κέιτ Γουότερς λέει ότι θα βγάλει εκείνη άκρη.

Το μόνο που έχω να κάνω είναι να της μιλήσω για τη ζωή μου, λέει.

Τη ζωή μου; Στην πραγματικότητα δεν θέλει να μάθει για μένα. Δεν ήρθε στην πόρτα μου για ν' ακούσει για την Τζιν Τέιλορ. Θέλει να μάθει την αλήθεια γι' αυτόν. Για τον Γκλεν. Τον άντρα μου.

Βλέπετε, ο άντρας μου πέθανε πριν από τρεις εβδομάδες. Τον χτύπησε ένα λεωφορείο ακριβώς έξω από το σουπερ μάρκετ. Τη μια στιγμή ήταν εκεί και με κατσάδιαζε επειδή δεν είχα αγοράσει τα σωστά δημητριακά και την επόμενη ήταν νεκρός στον δρόμο. Κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις, είπαν. Νεκρός, πάντως. Εγώ απλώς στεκόμουν εκεί και τον κοίταζα, πεσμένο κάτω. Άνθρωποι έτρεχαν πέρα δώθε ψάχνοντας να βρουν κουβέρτες και υπήρχε λίγο αίμα στην άσφαλτο. Όχι πολύ αίμα, πάντως. Θα χαιρόταν. Του άρεσε να είναι όλα παστρικά.

Όλοι ήταν πολύ καλοί και προσπαθούσαν να με εμποδίσουν να δω το πτώμα, αλλά δεν μπορούσα να τους πω ότι χαιρόμουν που είχε πεθάνει. Που θα γλίτωνα από τις ανοησίες του.

Κεφάλαιο 2

Τετάρτη 9 Ιουνίου 2010

Η χήρα

ΦΥΣΙΚΑ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ήρθε στο νοσοκομείο. Εμφανίστηκε ακόμα κι ο υπαστυνόμος Μπομπ Σπαρκς στα Επείγοντα για να μου μιλήσει για τον Γκλεν.

Δεν του είπα τίποτα, ούτε και σε κανέναν άλλο. Τους είπα ότι δεν είχα τίποτα να τους πω, ότι ήμουν πολύ ταραγμένη και δεν μπορούσα να μιλήσω. Έκλαψα και λίγο.

Ο υπαστυνόμος Μπομπ Σπαρκς ήταν μέρος της ζωής μου εδώ και πολύ καιρό –πάνω από τρία χρόνια τώρα– όμως νομίζω ότι θα εξαφανιστεί μαζί σου, Γκλεν.

Δεν λέω τίποτε απ' αυτά στην Κέιτ Γουότερς. Κάθεται στην άλλη πολυθρόνα στο σαλόνι, κρατώντας το φλιτζάνι με το τσάι της και κουνώντας το πόδι της πάνω κάτω.

«Τζιν», λέει –τέρμα το κυρία Τέιλορ, παρατηρώ– «η τελευταία εβδομάδα θα πρέπει να ήταν τρομερή για σένα. Ύστερα απ' όλα όσα είχες ήδη περάσει.»

Δεν λέω τίποτα, απλώς στυλώνω το βλέμμα μου στα γόνατά μου. Δεν έχει ιδέα τι πέρασα. Στην πραγματικότητα κανένας δεν ξέρει. Δεν μπόρεσα να το πω σε κανέναν. Ο Γκλεν έλεγε ότι αυτό ήταν το καλύτερο.

Περιμένουμε σιωπηλά, κι έπειτα δοκιμάζει μια διαφορετική προσέγγιση. Σηκώνεται και πιάνει μια φωτογραφία από το περβάζι του τζακιού –που δείχνει τους δυο μας να γελάμε με κάτι.

«Φαίνεσαι τόσο νέα», λέει. «Τραβήχτηκε πριν παντρευτείτε;»

Γνέφω καταφατικά.

«Γνωριζόσασταν πολύ καιρό πριν απ' αυτό; Γνωριστήκατε στο σχολείο;»

«Όχι, όχι στο σχολείο. Γνωριστήκαμε σε μια στάση λεωφορείου», της λέω. «Ήταν πολύ όμορφος, και μ' έκανε να γελάω. Ήμουν δεκαεφτά χρονών, μαθητευόμενη σε μια κομμωτρία στο Γκρίνουιτς, κι εκείνος εργαζόταν σε μια τράπεζα. Ήταν λίγο μεγαλύτερος και φορούσε κοστούμι και ωραία παπούτσια. Ήταν διαφορετικός.»

Το κάνω ν' ακούγεται πολύ ρομαντικό και η Κέιτ Γουότερς τα χάβει όλα αμάσητα: γράφει γρήγορα στο σημειωματάριό της, με κοιτάζει πάνω από κείνα τα γυαλάκια και κουνάει το κεφάλι σαν να καταλαβαίνει. Δεν με ξεγελάει.

Στην πραγματικότητα, ο Γκλεν δεν μου είχε φανεί ιδιαίτερα ρομαντικός στην αρχή. Το φλερτ μας γινόταν κυρίως στο σκοτάδι –στον κινηματογράφο, στο πίσω κάθισμα του Escort του, στο πάρκο– και δεν υπήρχε πολύς χρόνος για κουβέντα. Όμως θυμάμαι την πρώτη φορά που μου είπε ότι με αγαπούσε. Ανατρίχιασα ολόκληρη, σαν να ένιωθα τον κάθε πόνο του δέρματός μου. Ένιωσα ζωντανή για πρώτη φορά στη ζωή μου. Του είπα ότι τον αγαπούσα κι εγώ. Παράφορα. Ότι δεν μπορούσα να φάω ή να κοιμηθώ επειδή τον σκεφτόμουν συνέχεια.

Η μαμά μου είπε ότι «την είχα πατήσει μαζί του» όταν περφέρουν στο σπίτι με ονειροπόλο ύφος. Δεν ήμουν σίγουρη τι εννοούσε, πάντως ήθελα να είμαι με τον Γκλεν συνέχεια και, την εποχή εκείνη, κι αυτός έλεγε ότι ένιωθε το ίδιο. Νομίζω ότι η μαμά ζήλευε λιγάκι. Εξαρτιόταν από μένα.

«Εξαρτιέται πάρα πολύ από σένα, Τζίνι», έλεγε ο Γκλεν.
«Δεν είναι υγιές να πηγαίνεις παντού με την κόρη σου.»

Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι η μαμά φοβόταν να βγει έξω μόνη της, όμως ο Γκλεν είπε ότι φερόταν εγωιστικά.

Ήταν πολύ προστατευτικός¹ στην παμπ μου διάλεγε θέση μακριά από το μπαρ –«Δεν θέλω να σε ενοχλεί η φασαρία»– και στα εστιατόρια αναλάμβανε εκείνος να μου παραγγέλνει για να δοκιμάζω καινούριες γεύσεις –«Θα σου αρέσει πολύ αυτό, Τζίνι. Δοκίμασέ το.» Κι έτσι το δοκίμαζα και καμιά φορά οι καινούριες γεύσεις ήταν απολαυστικές. Αλλά, ακόμα κι αν δεν ήταν, δεν έλεγα τίποτα για να μην τον στενοχωρήσω. Έμενε σιωπηλός αν έλεγα κάτι με το οποίο δεν συμφωνούσε. Το απεχθανόμουν αυτό. Ένιωθα ότι τον είχα απογοητεύσει.

Ποτέ δεν είχα βγει με κάποιον σαν τον Γκλεν, κάποιον που ήξερε τι ήθελε στη ζωή του. Τα άλλα αγόρια ήταν μόνο αυτό –αγόρια.

Δυο χρόνια αργότερα, όταν ο Γκλεν μου έκανε πρόταση γάμου, δεν το έκανε γονατιστός. Με κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά του και είπε: «Ανήκεις σ' εμένα, Τζίνι. Ανήκουμε ο ένας στον άλλο... Ας παντρευτούμε.»

Τότε πια είχε κερδίσει και την εμπιστοσύνη της μαμάς. Ερχόταν στο σπίτι με λουλουδία –«Κάτι για την άλλη γυναίκα στη ζωή μου», έλεγε για να την κάνει να γελάσει και της μιλούσε για την *Coronation Street*¹ και τη βασιλική οικογένεια και στη μαμά άρεσε πολύ αυτό. Έλεγε ότι ήμουν τυχερή. Ότι ο Γκλεν με είχε κάνει να ξεθαρρέψω κάπως. Ότι θα με ωθούσε να γίνω κάτι. Το έβλεπε ότι ο Γκλεν θα με φρόντιζε. Κι αυτό έκανε.

«Πώς ήταν τότε;» ρωτάει η Κέιτ Γουότερς, σκύβοντας μπροστά για να με ενθαρρύνει. Τότε. Εννοεί πριν αρχίσουν τα προβλήματα.

¹ Σ.τ.Μ.: Μια από τις πιο παλιές σαπουνόπερες της αγγλικής τηλεόρασης, η οποία συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

«Ω, ήταν γλυκύτατος. Πολύ τρυφερός, με περιποιόταν πά-
ρα πολύ», λέω. «Μου έφερνε συνέχεια λουλούδια και δώρα.
Έλεγε ότι ήμουν η γυναίκα της ζωής του. Κι εγώ είχα ενθου-
σιαστεί. Ήμουν μόλις δεκαεφτά ετών.»

Της αρέσει. Τα σημειώνει όλα με κάτι περίεργα ορνιθο-
σκαλίσματα και σηκώνει τα μάτια και με κοιτάζει. Προσπαθώ
να κρατηθώ. Νιώθω το νευρικό γέλιο να φουσκώνει μέσα μου,
αλλά βγαίνει σαν λυγμός κι εκείνη απλώνει το χέρι για ν' αγγί-
ξει το μπράτσο μου.

«Μην ταραζέσαι», λέει. «Τέλειωσαν όλα τώρα.»

Και έτσι είναι. Τέρμα η αστυνομία, τέρμα ο Γκλεν. Τέρμα οι
ανοησίες του.

Δεν θυμάμαι ακριβώς πότε άρχισα να χρησιμοποιώ αυτή
τη λέξη. Ήταν ανοησίες πολύ πριν τους δώσω όνομα. Ήμουν
πολύ απασχολημένη προσπαθώντας να κάνω τον γάμο μας τέ-
λειο, ξεκινώντας με την τελετή στο Τσάρλτον Χάους.

Η μαμά μου κι ο μπαμπάς μου θεωρούσαν ότι ήμουν ακό-
μα πολύ νέα, μόλις δεκαεννέα ετών, αλλά τους πείσαμε. Δη-
λαδή, στην πραγματικότητα, ο Γκλεν τούς έπεισε. Ήταν τόσο
αποφασισμένος, τόσο αφοσιωμένος σ' εμένα, που στο τέλος ο
μπαμπάς είπε το «ναι», και το γιορτάσαμε μ' ένα μπουκάλι
Lambrusco.

Ξόδεψαν μια περιουσία για τον γάμο γιατί ήμουν το μο-
ναχοπαίδι τους, κι εγώ περνούσα όλο μου τον χρόνο κοιτά-
ζοντας φωτογραφίες σε περιοδικά γάμου με τη μαμά, ενώ
ονειρευόμουν τη μεγάλη μέρα. Τη μέρα του γάμου μου. Είχα
αγκιστρωθεί σε αυτήν και μου γέμιζε τη ζωή. Ο Γκλεν δεν ε-
πενέβη καθόλου.

«Αυτός είναι δικός σου τομέας», έλεγε και γελοούσε.

Το έκανε ν' ακούγεται σαν να είχε κι αυτός κάποιον το-
μέα. Θεωρούσα ότι ο δικός του τομέας μάλλον ήταν η δου-
λειά του: ήταν ο βασικός κουβαλητής του σπιτιού. Μου είχε
πει: «Ξέρω ότι ακούγεται παλιομοδίτικο, Τζίνι, αλλά θέλω να

σε φροντίζω. Είσαι ακόμα πολύ νέα κι έχουμε όλη τη ζωή μπροστά μας.»

Πάντα είχε μεγάλες ιδέες, και ακούγονταν πολύ συναρπαστικές όταν τις συζητούσε. Θα γινόταν διευθυντής του υποκαταστήματος και μετά θα έφευγε για να κάνει μια δική του δουλειά. Να είναι κύριος του εαυτού του και να βγάζει πολλά λεφτά. Μπορούσα να τον φανταστώ με ακριβό κοστούμι, γραμματέα κι ένα μεγάλο αυτοκίνητο. Κι εγώ, εγώ θα ήμουν στο πλευρό του για να τον στηρίζω. «Μην αλλάξεις ποτέ, Τζίνι. Σ' αγαπώ ακριβώς όπως είσαι», έλεγε.

Κι έτσι αγοράσαμε το νούμερο 12 και μετακομίσαμε εκεί μετά τον γάμο. Είμαστε ακόμα εδώ, τόσα χρόνια αργότερα.

Το σπίτι είχε έναν μπροστινό κήπο αλλά τον στρώσαμε με χαλίκι για «να μην έχουμε να κουρεύουμε το χορτάρι», είπε ο Γκλεν. Εμένα μου άρεσε το χορτάρι, αλλά του Γκλεν του άρεσε να είναι όλα άψογα τακτοποιημένα. Ήταν δύσκολο στην αρχή όταν μετακομίσαμε, γιατί εγώ ήμουν πάντα λίγο ακατάστατη. Η μαμά έβρισκε συνέχεια βρόμικα πιάτα και κάλτσες στο χνούδι κάτω από το κρεβάτι μου. Ο Γκλεν θα πάθαινε έμφραγμα αν τα έβλεπε.

Τον θυμάμαι πολύ καθαρά να σφίγγει τα δόντια και να μισοκλείνει τα μάτια, όταν ένα βράδυ λίγο μετά τον γάμο μας, αφού είχαμε τελειώσει το δείπνο μας, με τσάκωσε να σκουπίζω τα ψίχουλα από το τραπέζι με το χέρι μου και να τα πετάω κάτω. Δεν ήξερα καν ότι το έκανα –θα πρέπει να το είχα κάνει εκατοντάδες φορές χωρίς να το σκέφτομαι, αλλά δεν το ξανάκανα ποτέ. Απ' αυτή την άποψη μού έκανε καλό, μου έμαθε πώς να κάνω σωστά τα πράγματα ώστε να είναι όμορφο το σπίτι. Του άρεσε να είναι όμορφο.

Τον πρώτο καιρό, ο Γκλεν μού έλεγε τα πάντα για τη δουλειά του στην τράπεζα' για τις ευθύνες που είχε, το πώς οι νεότεροι υπάλληλοι βασίζονταν πάνω του, για τις φάρσες που έκαναν ο ένας στον άλλο, τον προϊστάμενο που δεν άντεχε

–«Νομίζει ότι είναι καλύτερος απ’ όλους, Τζίνι»– και για τους ανθρώπους με τους οποίους εργαζόταν. Την Τζόι και τη Λιζ στο πίσω γραφείο· τον Σκοτ, έναν από τους ταμίες, που είχε πολύ άσχημο δέρμα και κοκκίνιζε με τα πάντα· τη Μέι, την εκπαιδευόμενη, που έκανε συνεχώς λάθη. Μου άρεσε να τον ακούω, μου άρεσε να μαθαίνω για τον κόσμο του.

Υποθέτω ότι του μιλούσα κι εγώ για τη δική μου δουλειά, αλλά κατά κάποιον τρόπο η κουβέντα επανερχόταν στην τράπεζα πολύ γρήγορα.

«Η δουλειά στο κομμωτήριο δεν είναι και η πιο συναρπαστική», έλεγε, «αλλά την κάνεις πολύ καλά, Τζίνι. Είμαι πολύ περήφανος για σένα.»

Προσπαθούσε να με κάνει να νιώσω καλύτερα για τον εαυτό μου, μου έλεγε. Και το έκανε. Ένιωθα πολύ ασφαλής που με αγαπούσε ο Γκλεν.

Η Κέιτ Γουότερς με κοιτάζει και γέρνει πάλι το κεφάλι της. Είναι καλή, αυτό οφείλω να το παραδεχτώ. Δεν έχω ξαναμιλήσει σε δημοσιογράφο, πέρα από το να τους πω να φύγουν, και φυσικά ποτέ δεν άφησα κανέναν να μπει στο σπίτι. Τα τελευταία χρόνια εμφανίζονταν κατά καιρούς στην πόρτα, αλλά μέχρι σήμερα κανένας δεν είχε μπει μέσα. Ο Γκλεν φρόντιζε γι’ αυτό.

Τώρα όμως δεν είναι εδώ. Και η Κέιτ Γουότερς φαίνεται διαφορετική. Μου είπε ότι νιώθει «να επικοινωνούμε σε ένα βαθύτερο επίπεδο». Λέει ότι νιώθει σαν να γνωριζόμαστε χρόνια. Και καταλαβαίνω τι εννοεί.

«Ο θάνατός του θα πρέπει να ήταν τρομερό σοκ», λέει, σφίγγοντας άλλη μια φορά το μπράτσο μου. Κουνάω το κεφάλι με χαζό ύφος.

Δεν μπορώ να της πω ότι άρχισα να μένω ξύπνια τα βράδια στο κρεβάτι και να εύχομαι να πέθαινε ο Γκλεν. Δηλαδή όχι ακριβώς να πέθαινε. Δεν ήθελα να πονέσει ή να υποφέρει, τίποτα τέτοιο. Ήθελα απλώς να μην είναι πια εκεί. Έκανα φα-

ντασιώσεις για τη στιγμή που θα έπαιρνα το τηλεφώνημα από έναν αξιωματικό της αστυνομίας.

«Κυρία Τέιλορ», θα έλεγε η βαθιά φωνή, «λυπάμαι, αλλά έχω άσχημα νέα.» Η προσδοκία της επόμενης φράσης με έκανε σχεδόν να χαχανίζω. «Κυρία Τέιλορ, δυστυχώς ο σύζυγός σας σκοτώθηκε σ' ένα δυστύχημα.»

Έπειτα με έβλεπα –κυριολεκτικά με έβλεπα– να κλαίω με λυγμούς και να σηκώνω το τηλέφωνο για να πάρω τη μητέρα του και να της το πω. «Μαίρη», έλεγα, «λυπάμαι πολύ, έχω άσχημα νέα. Ο Γκλεν. Πέθανε.»

Καταλαβαίνω το σοκ της από την απότομη ανάσα που παίρνει. Νιώθω τη θλίψη της. Νιώθω τη συμπόνια φίλων για την απώλειά μου, την οικογένειά μου να μαζεύεται γύρω μου. Κι έπειτα τον κρυφό ενθουσιασμό.

Εγώ, η τεθλιμμένη χήρα. Ας γελάσω.

Φυσικά, όταν συνέβη στ' αλήθεια, δεν μου φάνηκε τόσο πραγματικό. Για μια στιγμή, είχα την αίσθηση πως η μητέρα του ένιωθε σχεδόν εξίσου ανακουφισμένη με εμένα που όλα είχαν τελειώσει. Έπειτα έκλεισε το τηλέφωνο, κλαίγοντας για το αγόρι της. Και δεν υπήρχαν φίλοι για να τους το πω πάρα μόνο λιγοστοί συγγενείς που μαζεύτηκαν γύρω μου.

Η Κέιτ Γουότερς μού λέει με ζωηρή φωνή ότι θέλει να πάει στην τουαλέτα και επίσης να φτιάξει άλλο ένα φλιτζάνι τσάι, και την αφήνω, δίνοντάς της την κούπα μου και δείχνοντάς της πού είναι η τουαλέτα στον κάτω όροφο. Όταν φεύγει, ρίχνω μια γρήγορη ματιά γύρω μου για να βεβαιωθώ ότι δεν υπάρχει κανένα από τα πράγματα του Γκλεν. Κανένα σουβενίρ που θα μπορούσε να κλέψει. Ο Γκλεν με είχε προειδοποιήσει. Μου είχε όλες τις ιστορίες για τον Τύπο. Ακούω το καζανάκι και ύστερα από λίγο η Κέιτ εμφανίζεται ξανά μ' έναν δίσκο, ενώ αρχίζει πάλι να μου λέει τι σπουδαία γυναίκα θα πρέπει να είμαι, τόσο πιστή και αφοσιωμένη.

Κοιτάζω συνέχεια τη φωτογραφία του γάμου μας στον τοίχο πάνω από το τζάκι αερίου. Φαινόμαστε τόσο νέοι, που θα 'λεγε κανείς ότι είχαμε φορέσει τα ρούχα των γονιών μας. Η Κέιτ Γουότερς με βλέπει να κοιτάζω και κατεβάζει τη φωτογραφία από τον τοίχο.

Κάθεται στο μπράτσο της πολυθρόνας μου και την κοιτάζουμε μαζί. 6 Σεπτεμβρίου 1989. Η μέρα που παντρευτήκαμε. Δεν ξέρω γιατί, αλλά βάζω τα κλάματα –τα πρώτα αληθινά μου δάκρυα από τότε που πέθανε ο Γκλεν– και η Κέιτ Γουότερς με αγκαλιάζει.

Κεφάλαιο 3

Τετάρτη 9 Ιουνίου 2010

Η δημοσιογράφος

Η ΚΕΪΤ ΓΟΥΟΤΕΡΣ μετακινήθηκε στην καρέκλα της. Δεν έπρεπε να πιει εκείνον τον καφέ νωρίτερα –μ’ αυτό από τη μια και το τσάι από την άλλη, η κύστη της είχε αρχίσει να στέλνει σήματα κινδύνου και ίσως αναγκαζόταν ν’ αφήσει την Τζιν Τέιλορ μόνη με τις σκέψεις της. Δεν ήταν καλή ιδέα σ’ αυτή τη φάση του παιχνιδιού, ιδιαίτερα επειδή η Τζιν είχε γίνει κάπως σιωπηλή, πίνοντας το τσάι της με μικρές γουλιές και κοιτάζοντας ίσια μπροστά της με απλανές βλέμμα. Η Κέιτ δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να καταστρέψει τη σχέση εμπιστοσύνης που είχε αρχίσει να χτίζει μαζί της. Βρίσκονταν σε μια πολύ λεπτή φάση. Αν έχανε την οπτική επαφή, θα μπορούσε να αλλάξει το όλο κλίμα.

Ο άντρας της, ο Στιβ, κάποτε είχε παρομοιάσει τη δουλειά της με τον τρόπο που παρακολουθούσε κανείς ένα ζώο. Είχε πιει λίγο παραπάνω Rioja κι έκανε επίδειξη σ’ ένα δείπνο.

«Πλησιάζει όλο και περισσότερο, ταΐζοντάς τους κομματάκια καλοσύνης και χιούμορ, έναν υπαινιγμό ότι θα υπάρξουν χρήματα, την ευκαιρία τους να πουν τι συνέβη από τη δική τους πλευρά, μέχρι που καταλήγουν να τρώνε από το χέρι της. Είναι αληθινή τέχνη», είχε πει ο Στιβ στους καλεσμένους γύρω από το τραπέζι τους.

Ήταν οι συνάδελφοί του από το τμήμα Ογκολογίας και η Κέιτ καθόταν εκεί με το επαγγελματικό της χαμόγελο, μουρμυρίζοντας «Έλα, αγάπη μου, ξέρεις ότι δεν είμαι έτσι», ενώ οι καλεσμένοι γελούσαν αμήχανα κι έπιναν το κρασί τους. Όταν αργότερα έπλενε τα πιάτα ήταν έξαλλη κι έριχνε σαπουνάδες στο πάτωμα καθώς πετούσε τις κατσαρόλες στον νεροχύτη, όμως ο Στιβ την είχε αγκαλιάσει και την είχε φιλήσει, πείθοντάς τη να συμφιλιωθούν.

«Ξέρεις πόσο σε θαυμάζω, Κέιτ», είχε πει. «Είσαι αστέρι στη δουλειά σου.»

Του είχε ανταποδώσει το φιλί, αλλά ο άντρας της είχε δίκιο. Καμιά φορά η προσπάθεια να κάνεις έναν καχύποπτο –ακόμα και εχθρικό– ξένο να σε εμπιστευτεί ήταν ένα παιχνίδι ή κάτι σαν χορός ζευγαρώματος. Της άρεσε. Της άρεσε η απότομη αύξηση της αδρεναλίνης όταν έφτανε στο κατώφλι πρώτη, πριν από τους υπόλοιπους, χτυπούσε το κουδούνι και άκουγε ήχους ζωής μέσα στο σπίτι της άρεσε να βλέπει το φως ν' αλλάζει στο θαμπό γυαλί της εξώπορτας καθώς το άτομο πλησίαζε και, έπειτα, καθώς η πόρτα άνοιγε, να μπαίνει αμέσως στο πετσί του ρόλου της.

Οι δημοσιογράφοι είχαν διάφορες τεχνικές στο κατώφλι: ένας φίλος της, με τον οποίο είχαν εκπαιδευτεί μαζί, χρησιμοποιούσε «το ύφος του τελευταίου κουταβιού στο καλάθι» για να αποσπάσει τη συμπόνια, μια άλλη έλεγε ότι ο εκδότης της ήταν αυτός που την ανάγκαζε να χτυπάει πολλές φορές το κουδούνι, ενώ μια τρίτη έχωνε ένα μαξιλάρι κάτω από την μπλούζα της για να παραστήσει ότι ήταν έγκυος ώστε να παρακαλέσει να χρησιμοποιήσει την τουαλέτα για να μπει μες στο σπίτι.

Αυτό δεν ήταν το στιλ της Κέιτ. Εκείνη είχε τους δικούς της κανόνες: να χαμογελάς πάντα, να μη στέκεσαι ποτέ πολύ κοντά στην πόρτα, να μην ξεκινάς ζητώντας συγγνώμη και να

προσπαθείς να τους κάνεις να ξεχάσουν ότι κυνηγάς ένα ρεπορτάζ. Είχε χρησιμοποιήσει κι άλλες φορές το κόλπο με το μπουκάλι του γάλακτος, αλλά οι γαλατάδες ήταν ένα είδος υπό εξαφάνιση. Τώρα ήταν πολύ ευχαριστημένη με τον εαυτό της που είχε περάσει αυτή την πόρτα με τόση ευκολία.

Στην πραγματικότητα, δεν ήθελε καν να έρθει. Ήθελε να πάει στο γραφείο για να προλάβει να συμπληρώσει το έντυπο εξόδων πριν χρεωθεί η πιστωτική της κάρτα, αδειάζοντας τον λογαριασμό της. Αλλά ο αρχισυντάκτης αρνιόταν να την ακούσει.

«Πήγαινε και χτύπα την πόρτα της χήρας –είναι στον δρόμο σου», της φώναξε στο ακουστικό ο Τέρι Ντίκον για ν' ακουστεί πάνω από τους τίτλους ειδήσεων στο ραδιόφωνο που έπαιζε στη διαπασών δίπλα του. «Ποτέ δεν ξέρεις. Ίσως η σημαντική είναι η τυχερή σου μέρα.»

Η Κέιτ είχε αναστενάξει. Κατάλαβε αμέσως ποια εννοούσε ο Τέρι. Μία μόνο ήταν η χήρα από την οποία όλοι ήθελαν να πάρουν συνέντευξη εκείνη την εβδομάδα, όμως ήξερε ότι ήταν ένα χιλιοπερπατημένο μονοπάτι. Τρεις από τους συναδέλφους της στην *Post* είχαν ήδη προσπαθήσει –και η Κέιτ ήταν σίγουρη ότι πρέπει να είχαν χτυπήσει τη συγκεκριμένη πόρτα όλοι οι δημοσιογράφοι της χώρας.

Ή σχεδόν όλοι.

Καθώς έφτασε στη στροφή του δρόμου για το σπίτι της Τζιν Τέιλορ, έριξε κατευθείαν μια ματιά για να δει αν υπήρχαν άλλοι συνάδελφοι εκεί κι αμέσως εντόπισε έναν άντρα από τους *Times*, που στεκόταν δίπλα σ' ένα αυτοκίνητο. Βαρετή γραβάτα, μπαλώματα στους αγκώνες και χωρίστρα στο πλάι. Κλασικό. Πλησίασε περισσότερο καθώς τα αυτοκίνητα προχωρούσαν αργά στον κεντρικό δρόμο, χωρίς όμως ν' αφήσει από τα μάτια της τον εχθρό. Θα έπρεπε να κάνει πάλι τον γύρο του τετραγώνου, ελπίζοντας ότι θα είχε φύγει όταν εκείνη επέστρεφε.

«Που να πάρει», μουρμούρισε καθώς άναψε το φλας για να στρίψει αριστερά και μπήκε σ' έναν παράδρομο για να παρκάρει.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα και αφού είχε ρίξει μια ματιά στις εφημερίδες, η Κέιτ φόρεσε πάλι τη ζώνη της κι έβαλε ξανά μπροστά το αυτοκίνητο. Το τηλέφωνό της χτύπησε και έψαξε βαθιά στην τσάντα της για να το βρει. Όταν το ψάρεψε, είδε το όνομα του Μπομπ Σπαρκς στην οθόνη κι έσβησε πάλι τη μηχανή.

«Γεια σου, Μπομπ, τι κάνεις; Τι συμβαίνει;»

Ο υπαστυνόμος Μπομπ Σπαρκς ήθελε κάτι· αυτό ήταν ολοφάνερο. Δεν ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που τηλεφωνούν για λίγη κουβεντούλα, και η Κέιτ έβαλε στοίχημα με τον εαυτό της ότι το τηλεφώνημα θα διαρκούσε λιγότερο από εξήντα δευτερόλεπτα.

«Γεια σου, Κέιτ. Καλά, ευχαριστώ. Πολλή δουλειά –ξέρεις πώς είναι. Τρέχουν μια δυο υποθέσεις, αλλά τίποτα ενδιαφέρον. Κοίτα, Κέιτ, αναρωτιόμουν αν δουλεύεις ακόμα την υπόθεση του Γκλεν Τέιλορ.»

«Χριστέ μου, Μπομπ. Με βλέπεις σε κλειστό κύκλωμα ή κάτι τέτοιο; Μόλις ετοιμαζόμουν να πάω να χτυπήσω την πόρτα της Τζιν Τέιλορ.»

Ο Σπαρκς γέλασε. «Μην ανησυχείς. Δεν είσαι υπό παρακολούθηση απ' όσο ξέρω.»

«Υπάρχει κάτι που πρέπει να ξέρω πριν τη δω;» ρώτησε η Κέιτ. «Κάτι καινούριο από τότε που πέθανε ο Γκλεν Τέιλορ;»

«Όχι, όχι.» Άκουγε την απογοήτευση στη φωνή του. «Αναρωτιόμουν μήπως είχες ακούσει εσύ κάτι. Τέλος πάντων, θα το εκτιμούσα αν με ειδοποιούσες στην περίπτωση που η Τζιν πει οτιδήποτε.»

«Θα σου τηλεφωνήσω μετά», είπε. «Αλλά μάλλον θα μου κλείσει την πόρτα στα μούτρα. Αυτό έκανε με όλους τους άλλους δημοσιογράφους.»

«Εντάξει, τα λέμε αργότερα.»

Τέλος συζήτησης. Κοίταξε το τηλέφωνο και χαμογέλασε. Σαράντα ένα δευτερόλεπτα. Νέο ρεκόρ. Θα τον πείραζε γι' αυτό όταν θα τον ξανάβλεπε.

Πέντε λεπτά αργότερα κατηφόρισε τον δρόμο της Τζιν Τέιλορ, που ήταν πλέον απαλλαγμένος από τον ανταγωνισμό, και διέσχισε το μονοπατάκι που οδηγούσε στην πόρτα της.

Τώρα, που είχε την Τζιν μπροστά της, χρειαζόταν το άρθρο.

Ωχ, για όνομα του Θεού, γιατί δεν μπορώ να συγκεντρωθώ; σκέφτηκε, μπήγοντας τα νύχια της στην παλάμη της για να ξεχαστεί. Όχι· δεν ωφελούσε.

«Συγγνώμη, Τζιν, πειράζει να χρησιμοποιήσω την τουαλέτα σου;» είπε τώρα, χαμογελώντας απολογητικά. «Το τσάι διασχίζει αμέσως το σύστημα, έτσι δεν είναι; Θα μας φτιάξω άλλο ένα, αν θέλεις.»

Η Τζιν έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε για να της δείξει πού ήταν η τουαλέτα. «Είναι από δω», είπε κι έκανε στην άκρη για να περάσει η Κέιτ και να πάει στη βαμμένη ροδακινί τουαλέτα του ισογείου.

Καθώς έπλενε τα χέρια της με το αρωματικό σαπούνι, η Κέιτ σήκωσε τα μάτια και είδε την έκφρασή της στον καθρέφτη. Φαινόταν κάπως κουρασμένη, σκέφτηκε, ισιώνοντας τα ατίθασα μαλλιά της και χτυπώντας ελαφρά τις σακούλες κάτω από τα μάτια της με τις άκρες των δαχτύλων της, όπως της είχε μάθει η κοπέλα που καμιά φορά της έκανε καθαρισμό προσώπου.

Μόνη της στην κουζίνα, διάβασε αφηρημένα τα σημειώματα και χάζεψε τα μαγνητάκια στο ψυγείο, ενώ περίμενε να βράσει το νερό. Κατάλογοι για ψώνια και σουβενίρ από διακοπές· τίποτα το πολύ χρήσιμο γι' αυτήν. Μια φωτογραφία των Τέιλορ τραβηγμένη σ' ένα παραλιακό εστιατόριο έδειχνε το ζευγάρι να χαμογελάει και να σηκώνει τα ποτήρια προς το μέρος του φακού. Ο Γκλεν Τέιλορ, με ανάκατα σκούρα μαλλιά και

χαμόγελο διακοπών, και η Τζίν, με σκούρα ξανθά μαλλιά χτενισμένα για την περίπτωση και τραβηγμένα τακτικά πίσω από τα αυτιά της, μακιγιάζ εξόδου ελαφρά μουντζουρωμένο από τη ζέστη κι εκείνο το πλάγιο βλέμμα στον άντρα της.

Βλέμμα λατρείας ή βλέμμα φόβου; αναρωτήθηκε η Κέιτ.

Ήταν ολοφάνερο ότι τα τελευταία κάνα δυο χρόνια είχαν αφήσει το σημάδι τους στη γυναίκα της φωτογραφίας. Τώρα η Τζιν την περίμενε με στρατιωτικό παντελόνι, φαρδύ μακό και ζακέτα, με τα μαλλιά της να ξεφεύγουν από μια κοντή αλογοουρά. Ο Στιβ πάντα την πείραζε για το πώς παρατηρούσε τα ασήμαντα πράγματα, όμως αυτό ήταν μέρος της δουλειάς της. «Είμαι εκπαιδευμένη να παρατηρώ», είχε αστειευτεί και ενθουσιαζόταν όταν επισήμαινε μικρές, αποκαλυπτικές λεπτομέρειες. Είχε εντοπίσει αμέσως τα τραχιά και σκασμένα χέρια της Τζιν –χέρια κομμώτριας, σκέφτηκε– και το δέρμα γύρω από τα νύχια, ξεφτισμένο από το νευρικό μάσημα.

Οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια της χήρας έλεγαν τη δική τους ιστορία.

Η Κέιτ έβγαλε το τηλέφωνό της και φωτογράφησε το ενσταντανέ από τις διακοπές. Παρατήρησε ότι τα πάντα στην κουζίνα ήταν πεντακάθαρα· καμία σχέση με τη δική της, όπου οι έφηβοι γιοι της σίγουρα θα είχαν αφήσει τα απομεινάρια από το μισοφαγωμένο πρωινό τους –λερωμένες κούπες του καφέ, ξινισμένο γάλα, δαγκωμένες φρυγανιές, ένα βαζάκι μαρμελάδα χωρίς καπάκι μ' ένα μαχαίρι να προεξέχει από μέσα. Και φυσικά οι φανέλες του ποδοσφαίρου θα βρομούσαν πεταμένες στο πάτωμα.

Ο βραστήρας έσβησε μ' έναν ελαφρό κρότο –μαζί με τις σκέψεις της για το σπίτι της. Η Κέιτ έφτιαξε το τσάι και πήγε τις κούπες στο σαλόνι πάνω σ' έναν δίσκο.

Η Τζιν κοίταζε ίσια μπροστά της με απλάνες βλέμμα, μα σουλώντας τον αντίχειρά της.

«Καλύτερα τώρα», είπε η Κέιτ και βολεύτηκε στον καναπέ. «Συγγνώμη για τη διακοπή. Λοιπόν, πού είχαμε μείνει;»

Έπρεπε να το παραδεχτεί, είχε αρχίσει να ανησυχεί. Είχε περάσει σχεδόν μία ώρα με την Τζιν Τέιλορ και είχε ένα σημειωματάριο γεμάτο γεγονότα από την παιδική της ηλικία και τα πρώτα χρόνια του γάμου της. Όμως αυτό ήταν όλο. Κάθε φορά που πλησίαζε λίγο περισσότερο στο ζουμί της ιστορίας, η Τζιν έστρεφε την κουβέντα σε κάτι ακίνδυνο. Κάποια στιγμή είχαν συζητήσει αρκετή ώρα για το πόσο δύσκολο ήταν να μεγαλώνει κανείς παιδιά και στη συνέχεια είχε υπάρξει ένα μικρό διάλειμμα όταν η Κέιτ είχε επιτέλους σηκώσει το τηλέφωνο για να απαντήσει σε μια επίμονη κλήση από το γραφείο της.

Ο Τέρι κόντεψε να τρελαθεί από τη χαρά του όταν άκουσε πού ήταν η Κέιτ. «Θαυμάσιο!» ούρλιαξε στο τηλέφωνο. «Μπράβο. Τι λέει; Πότε μπορείς να παραδώσεις το κείμενο;»

«Μια στιγμή, Τέρι», μουρμούρισε η Κέιτ κάτω από το προσεκτικό βλέμμα της Τζιν Τέιλορ, «δεν έχω και πολύ καλό σήμα εδώ», και βγήκε στον πίσω κήπο, κουνώντας κουρασμένα το κεφάλι της προς τη μεριά της Τζιν, δήθεν εκνευρισμένη.

«Για τ' όνομα του Θεού, Τέρι, καθόμουν δίπλα της. Δεν μπορώ να μιλήσω τώρα», είπε με σφυριχτή φωνή. «Προχωράει κάπως αργά, για να είμαι ειλικρινής, αλλά νομίζω ότι έχει αρχίσει να με εμπιστεύεται. Άφησέ με να συνεχίσω.»

«Την έβαλες να υπογράψει συμβόλαιο;» ρώτησε ο Τέρι. «Βάλ' τη να υπογράψει και μετά μπορούμε να της πάρουμε συνέντευξη με την ησυχία μας.»

«Δεν θέλω να την πιέσω γιατί θα τρομάξει, Τέρι. Θα κάνω ό,τι μπορώ. Τα λέμε αργότερα.»

Η Κέιτ έκλεισε το τηλέφωνο και σκέφτηκε ποια θα ήταν η επόμενη κίνησή της. Ίσως θα έπρεπε να αναφέρει τα χρήματα αμέσως. Είχε ολοκληρώσει το στάδιο «λέμε τα σώψυχά μας» και τώρα έπρεπε να περάσει στην ουσία.

Η ζωή τους ήταν συνηθισμένη, απόλυτα φυσιολογική. Όσπου ο άντρας της έγι-
νε πρωτοσέλιδο. Για κάποιους ήταν ένα τέρας, ο δράστης ενός στυγερού
εγκλήματος που δεν τιμωρήθηκε ποτέ. Για άλλους, ένας αθώος που κατηγο-
ρήθηκε άδικα. Για την Τζιν, ήταν ο άντρας της.

Αλλά τώρα είναι νεκρός, και η Τζιν μπορεί επιτέλους να πει τα μυστικά της.
Γιατί πάντα υπάρχουν μυστικά σ' έναν γάμο –στον δικό τους ήταν απλώς λίγο
περισσότερα...

Και είναι πολλοί αυτοί που θέλουν ν' ακούσουν την ιστορία της. Η αστυνομία,
η ρεπόρτερ που της χτυπάει την πόρτα... Και η Τζιν θέλει να πει την αλήθεια.
Φυσικά. Αλλά, αν έχει μάθει κάτι όλα αυτά τα χρόνια, είναι πως η αλήθεια
είναι σαν το ζυμάρι –πλάθεται. Οι άνθρωποι πιστεύουν πάντα αυτό που εσύ
θέλεις να πιστέψουν...

FIONA
BARTON Η
ΧΗΡΑ

- Βιβλίο της χρονιάς για το ραδιοφωνικό δίκτυο NPR
- Στα καλύτερα βιβλία της χρονιάς για το *Publishers Weekly*
- Στα πέντε «Killer Books» της χρονιάς για τη *Wall Street Journal*
- Best seller στους *New York Times* και τους *Sunday Times*
- Υπό έκδοση σε 36 χώρες!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-805-7

